

[Hanne Reintoff.]

om, ikke er noget, der kan iværksættes af nogle få mennesker, men tværtimod er udtryk for, at tålmodigheden hos mange arbejdere er ved at nå bristepunktet.

For det andet kan det slås fast, at den progressive del af fagbevægelsen selvfølgelig vil støtte sine medlemmer i kampen for bedre lønvilkår, støtte dem først gennem forhandling, derefter gennem mægling, og først når alt andet er glippet gennem energisk aktion.

For det tredje vil det nok være mere politisk værdifuldt at søge at få årsager og ansvar for utilfredshed og uro placeret på rette sted. Årsagerne er lette at finde, men af alvorlig karakter, fordi de har ført utålmodigheden så langt som i dag. Med den arbejdsretlige og økonomiske forfølgelse, der i vores land anvendes mod folk, der bruger strejkevåbnet, må alle vide, at det kun vælges som den sidste udvej, når anden mulighed ikke øjnes. Det er ikke noget, man opvigles til eller gør for sjov, det er noget, der gribes til i dyb alvor, når levevilkårene er blevet for sløje. Arbejderklassen ved af bitter erfaring, at der altid slås hårdt til, når den sætter magt bag sine retfærdige krav.

Flere bærer ansvaret for den aktuelle situation. For det første regeringen. Den kom til magten på løfter, som den ikke har holdt. Man husker finansministerens sjælfulde ord om, at mennesker ikke er brikker, hvorefter man vedtog en arbejdsformidlingslov, der tillader, at man fejer folk rundt i landet efter forgodtbefindende. Man husker den samme ministers beroligende ord om, at pengene lå bedst i borgernes lommer. Desværre glemte ministeren at forklare, at han mente den samme lille gruppe privilegerede borgers lommer, hvor de altid har ligget trygt og godt. Man husker lidt mere saglige udtalelser om langsigtet økonomisk politik, radikal tågetale om militær rationalisering osv.

Oven på den dybe skuffelse, at landets første arbejderflertal ikke ville føre arbejderpolitik, oven på skuffelsen over, at socialdemokratiet viste sig som en kolos på lerfodder, fik denne regering stemmer til at gennemføre disse halve løfter. Som tak for tilliden fik befolkningsflertallet skærpede levevilkår, forhøjet moms, en skatteud-

skrivning så stor som aldrig før og et stædigt nej til at forbedre erstatningerne for tab af arbejdsfortjeneste ved sygdom og arbejdsløshed. Demokratiet blev forringet endnu en tand, tilliden til det parlamentariske system igen undergravet, og de befolkningsgrupper, der er mest afhængige af samfundets støtte, pensionister og uddannelsessøgende, fik heller ikke bedre vilkår.

De, der får glæde af alle disse anslag mod befolkningen, er som sædvanlig erhvervslivets top, hvor skattetrykket lettes og spekulationsmulighederne forbedres. Lønarbejdernes vilkår er i dag forringet, på trods af at landet økonomiske evne skulle være af en sådan karakter, at det var rimeligt i stedet at forbedre deres levevilkår.

På arbejdspladserne rejser man helt naturligt lønkrav over for arbejdsgiverne. Det er arbejdsgiverne, regeringen har ført politik for, og det er arbejdsgiverne, den skåner. Det er for arbejdsgivernes skyld, man har vildledt befolkningen. Lønarbejderne vil ganske enkelt have en større andel af samfundets indtægter og ser årsagen til, at de ikke får det, hos de af regeringen begunstigede arbejdsgivere, der derimod har stigende indtægter. Arbejderne kræver lønforhøjelse, og det ligger fast, at dette krav må føres igennem på arbejdsmarkedet. Det er den stadige kamp mellem lønarbejdere og kapital, der nu ved regeringens bistand er skærpet til tilstande, der har ført og kan føre til konflikt.

Regeringen søger at støtte arbejdsgiverne, og i arbejdsretten har man et effektivt og brugbart våben. Gennem uretfærdige domme og ved idømmelsen af kæmpemæssige bøder søger man at holde arbejderne fra at føre lønkamp. Men et retssystem som arbejdsretten, der konsekvent bygger på uret og ensidighed, mister hurtig sin respekt i befolkningen, og som institution vil den ikke vedblive at kunne standse strejkerne.

Kort og godt har man altså fra regeringens og arbejdsgivernes side strammet økonomien for arbejderne så meget, at grænsen er ved at være nået, og man får nu et velunderbygget og konsekvent krav om lønforbedring.

Lederne i LO har ikke været denne situation voksen. Først prøvede de forgæves den sædvanlige tale om, at overenskomsterne